

hier geldt, kan worden ter zijde gesteld. In de besproken resoluties van Washington, Brussel en Weenen wordt die regel geëerbiedigd. Garraud ziet genoegzamen grond voor ingrijpen door criminalisten in de discussies, die te langen tijd uitsluitend in den kring van staatslieden en volkenrechtsgeleerden hebben plaats gehad, in het feit, dat zij de eenigen zijn geweest, die op het gevaar wezen van een gewoonterechtelijken grondslag voor het internationaal strafrecht en van formules zoo vaag als die van het Protocol van Genève. Travers wijst er op, dat dezelfde redenen, die het beginsel *nullum crimen nulla poena sine lege* hebben doen aanvaarden in het nationaal recht, ook gelden voor het internationaal strafrecht. Indien ergens, dan moet bij de toepassing van het strafrecht, dat over zoo scherpe wapenen beschikt, de rechtszekerheid, de veiligheid tegen willekeur, gewaarborgd worden. Donnedieu de Vabres komt in zijn jongste werk, in tegenstelling met zijn vroeger geuite meening, tot de conclusie dat de regel tegen staten niet even strikt kan worden toegepast als tegen individuen. De grond daarvoor zoekt hij in het feit, dat het hier te doen is om veiligheidsmaatregelen, hetgeen volgens hem zou medebrengen dat het gezichtspunt der positivistische school maatgevend is. Kallab, dien Donnedieu de Vabres aanhaalt, trekt een juister conclusie; het gaat alleen om veiligheidsmaatregelen tegen staten, zegt hij, en dus bevinden wij ons niet op het terrein van het strafrecht.

Een beroep op de procedure, in Engeland bekend onder den naam van *empeachment*, en op de de Angelsaksische opvatting in het algemeen kan niet leiden tot het verlaten van den regel *nulla poena sine lege*. Van deze politieke vervolging voor het Hoogerhuis, waarvan sedert 1803 geen voorbeeld is aan te wijzen, zegt Dicey: „Het wapen, waarmee vooreen aanvallen op de vrijheid werden afgeslagen, is door zijn rust verroest. Het heeft een plaats gekregen in de oudheidkamer van de constitutie en zal, naar verwacht mag worden, nimmer meer uit de scheede komen." In den ontwikkelingsgang van het strafrecht zou de toepassing van daarop gelijkende procedures niet anders dan een schrede achterwaarts beteekenen.

Wordt het beginsel *nullum crimen sine lege* aanvaard, dan moet daarmee ook ernst worden gemaakt. Dat geschiedde niet door Descamps, die in het juristen-comité van 1920 tegenover het beroep van mr. Loder op den alouden regel meende, dat reeds voldoende omschrijving van het strafbare feit aanwezig